

Duchem Svatým, uchovejte se v Boží lásce a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista pro věčný život. *Přesvědčujte ty, kdo pochybují...* (v. 20–22). List končí těmito krásnými slovy: Tomu, kdo má moc uchránit vás před pádem a uvést vás radostně a čistě před svou velebností, jedinému Bohu, který nás zachránil, buď skrze Ježíše Krista našeho Pána, velebení, vláda a moc, jak tomu bylo přede vším časem, tak buď nyní i navždy. Amen (v. 24–25). Dobře vidíme, že autor těchto řádků žije v plnosti vlastní víry, ke které patří tak velké skutečnosti jako morální integrita a radost, důvěra a nakonec chvála, přičemž jediným motivem je dobrota našeho jediného Boha a milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista. Proto jak Šimon Kananejský, tak Juda Tadeáš, nechť nám pomáhají, abychom stále znovu objevovali a neúnavně prožívali krásu křesťanské víry a uměli o ní vydávat pevně a současně klidné svědectví.“

Na Novém Městě v Praze stojí socha svatého Judy Tadeáše u kostela sv. Jindřicha s děkovným nápisem: „Svatému Tadeášovi, velkému apoštolovi, příteli Kristovu, ve věcech beznadějných ochránci na vděčnou památku postaveno“. V Novém Městě Pražském objevíme jeho další sochu u kostela Nejsvětější Trojice, tentokrát s nápisem: „Zde stojí zoufajících pravý a jedinečný ochránce“. Spousta děkovných tabulek, které obklopují vyobrazení sv. Judy Tadeáše v našich kostelích, hovoří velmi jasně a zřetelně o tom, jak je jeho pomoc a přímluva účinná. Od r. 1708 je socha apoštola svatého Judy Tadeáše také na *Karlově mostě* v Praze.
Ing. Petr Kvapilík

1. Izraelité se ocitli v Egyptě tak, že tam
a) utekli před krutým králem Herodem
b) odešli za svým bratrem Josefem v době hladu
c) vytáhli na válečnou výpravu	6. Mojžíš utekl do Midjánska
a) protože měl strach z trestu za zabití Egyptana
b) protože tam měl strýce
c) protože mu to Bůh přikázal
2. Egypťané Izraelity utiskovali tak, že
a) jim nedovolili používat vlastní jazyk
b) jim dávali těžkou práci
c) je nutili jíst vepřové maso a pracovat i v sobotu a neděli	7. Bůh k Mojžíšovi promluvil
a) v chrámě
b) v mandloňovém prutu
c) v hořícím keři
3. Egypťský král nařídil porodním bábám
a) každé narozené izraelské dítě zabít
b) nepomoci žádné izraelské mamince při porodu
c) usmrtit každého narozeného izraelského chlapce	8. Bůh Mojžíšovi při prvním setkání zjevil
a) budoucnost Izraele a celého světa
b) své jméno
c) Mojžíšův osud
4. Mojžíše jeho matka zachránila tak, že
a) s ním utekla zpátky do Izraele
b) ho vydávala za holčičku
c) ho dala v košíku do rákosí u břehu Nilu	9. Jahve je Boží jméno a znamená v překladu
a) Jsem, který jsem
b) Budu vždycky s tebou
c) Já mohu všechno
5. Malého Mojžíše našla a ujala se ho
a) egyptská porodní bába
b) faraónova dcera
c) faraónova manželka	10. Bůh Mojžíše povolal k tomu, aby
a) se stal řeholníkem
b) vyvedl Izraelský národ z otroctví a přivedl do zaslíbené země
c) sepsal dějiny Izraele od počátku světa po jeho současnost

Uzávěrka TRIA: příspěvky doručte do čtvrtku 21.10.2010
Po uzávěrci již nepřijímáme příspěvky!!!
Prosíme, dodržujte stanovený termín!!! Děkujeme.

TRIO - farní list, vydává Řím. kat. farní úřad sv. Mořice v Kroměříži, Stojanovo nám.5, 767 01 Kroměříž. Tel., fax: 573 338 952. E-mail kanceláře: svmoric@svmoric.net. E-mail pro příspěvky: svmoric@svmoric.net. Redakce P. Josef Říha, Ing. Petr Kvapilík, Ing. Eva Blešová, Eva Šafaříková. Redakce si vyhrazuje právo na krácení nebo úpravu příspěvků v případě nutnosti. ❖ Tisk A. Michajlovič, Kroměříž, tiskárna. ❖ NEPRODEJNÉ! Copyright © 2010

Slavnost výročí 750 let kostela sv. Mořice vrcholí

Tento měsíc jsem zavítal při návštěvě města Brixenu v jižním Tyrolsku v severní Itálii k biskupskému paláci. Na jeho vstupní bráně jsem četl nápis: V roce 1260 založil biskupství biskup Bruno ze Schauenburku. Tak mě to pohládilo po duši. A hned jsem byl myšlenkami doma v Kroměříži při naší letošní oslavě 750 let kostela sv. Mořice, který nechal vztyčit nad nepatrnými domky městečka Kroměříž právě tento biskup Bruno. Opravdu biskup Bruno – prelát a politik evropského formátu, jak nám přesvědčivě a historicky argumentoval ve své přednášce ing. František Valdštýn.

Ined po návratu z Dolomitů jsem mohl nahlédnout do publikace věnované letošnému výročí, která byla ještě teplá z tiskárny. Nechtěl jsem ani věřit, jak krásné a přínosné dílo se podařilo. Zde opravdu děkuji Klubu UNESCO, všem lektorům, kteří nabídli své přednášky, a velkému týmu spolupracovníků za mravenčí práci. V publikaci vidím hodnotnou korunovaci celých oslav. Každému bude dána možnost vrátit se jak k celému roku oslav, ale zvláště do dávné historie, která nás obklopuje a je součástí naší životní přítomnosti.

Letošní slavení právě vrcholí. Nekončí naše snaha více vědět a znát, co patří neoddelitelně do života jak farnosti, tak celého města Kroměříž. Historie je učitelkou života. Historie nás vychovává, vzdělává, poučuje, abychom si vážili dobra a varovali se zlého. To byl a je stálý záměr letošních oslav kostela sv. Mořice. S tímto záměrem jsem byl spolu s organizátory oslav u otce arcibiskupa Jana Graubnera, i u hejtmana Zlínského kraje Stanislava Mišáka a našeho starosty Miloše Malého, kteří nad celou akcí převzali záštitu. Všichni podpořili celoroční slavení jak duchovně i morálně, tak i finančně, a dali signál, aby se historie přítomnila a stala se výchovným faktorem v dnešní společnosti. Hodnocení přenecháme jiným. Na to je ještě brzy.

Ale děkovat je důstojné a spravedlivé. Děkování není nikdy dost. Obětavost mnohých známých a neznámých je velmi příkladná. Jsou mezi námi. Děkování patří všem, kteří ztratili čas a vložili ho do historické pokladnice kostela sv. Mořice. Dík patří i těm, kteří si nenechali ujít pozvání alespoň na jednu akci, která je vtáhla a obohatila jejich přítomnost. Tak bohatá je historie.

Spolu s Vámi děkuje za společné dílo

P. Josef

Ještě dnes.....

.....zveme všechny farníky na zpívané večerní chvály – nešpory. Přijedou zpívat kněží děkanátu Kroměříž. Přijďte zpívat spolu s nimi v 17 hodin do kostela sv. Mořice.
.....bude výjimečně večerní mše sv. v kostele sv. Mořice v 18 hodin.

List z kalendáře – říjen

1.10.	<i>pátek</i>	15.00 – 17.00 hod. – svátost smíření u sv. Mořice 16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
2.10.	<i>sobota</i>	
3.10.	<i>neděle</i>	7.45 hod., 10.45 hod. - mše sv. u sv. Mořice, 18.00 hod. - u sv. Jana – děkování za úrodu
4.10.	<i>pondělí</i>	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 17.00 hod. – koncert nejen pro seniory – pěvecký sbor ZESRANDY, Sněmovní sál Arcibiskupského zámku, vstupné dobrovolné 18.00 hod. – příprava snoubenců na sv. manželství
5.10.	<i>úterý</i>	
6.10.	<i>středa</i>	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 16.30 hod. – biblická hodina v učebně u sv. Mořice (viz pozvánka) 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
7.10.	<i>čtvrtek</i>	
8.10.	<i>pátek</i>	17.30 hod. – setkání velké scholy v učebně
9.10.	<i>sobota</i>	
10.10.	<i>neděle</i>	7.45 hod., 10.45 hod. - mše sv. u sv. Mořice, 18.00 hod. - u sv. Jana
11.10.	<i>pondělí</i>	15.00 hod. – biblická hodina v PL (viz pozvánka) 16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
12.10.	<i>úterý</i>	
13.10.	<i>středa</i>	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele 18.00 hod. - mše svatá v kapli Panny Marie na Arcibiskupském gymnáziu, oslavuje P. M. Altrichter SJ 19.00 hod. – přednáška Životopisy světců a realita všedního dne, přednáší Doc. Dr. Michal Altrichter Th. D. - Muzeum Kroměřížska 19.00 hod. – koncert v kostele sv. Mořice – František Macek
14.10.	<i>čtvrtek</i>	
15.10.	<i>pátek</i>	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
16.10.	<i>sobota</i>	8.00 hod. – brigáda na proboštství
17.10.	<i>neděle</i>	7.45 hod., 10.45 hod. - mše sv. u sv. Mořice, 18.00 hod. - u sv. Jana
18.10.	<i>pondělí</i>	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. – příprava snoubenců na sv. manželství
19.10.	<i>úterý</i>	
20.10.	<i>středa</i>	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
21.10.	<i>čtvrtek</i>	14.30 hod. – setkání seniorů ve farním klubu u sv. Mořice
22.10.	<i>pátek</i>	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně 17.30 hod. – setkání velké scholy v učebně
23.10.	<i>sobota</i>	
24.10.	<i>neděle</i>	7.45 hod., 10.45 hod. - mše sv. u sv. Mořice, 18.00 hod. - u sv. Jana 10.45 hod. – kostel sv. Mořice - František Macek – Missa, Pěvecké sdružení moravských učitelů 16.00 hod. – kostel sv. Mořice - Antonín Tučapský - Tři žalmy, Pěvecké sdružení moravských učitelů
25.10.	<i>pondělí</i>	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
26.10.	<i>úterý</i>	
27.10.	<i>středa</i>	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
28.10.	<i>čtvrtek</i>	
29.10.	<i>pátek</i>	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
30.10.	<i>sobota</i>	

pronásledování, Juda opustil vlast a šel kázat do Arménie, Mezopotámie, Persie, Sýrie a Arábie. Na této misi jej dostihla zpráva, že jeho bratr, jeruzalémský biskup Jakub Mladší, byl roku 62 umučen. Jeho nástupcem byl zvolen druhý bratr Šimon, který se dostal do sporu s jakýmsi hašteřivcem Tebutem, jenž sám usiloval o biskupský stolec. V Jeruzalémě tehdy docházelo i k velkým mravním výstřednostem. Někdy kolem roku 65 poslal proto apoštol sv. Juda Tadeáš křesťanským obcím list, kde varoval před „vlky rozkoše v rouše beránčím“. Tehdejší rozkol však byl tam již velmi hluboký, nepomohl ani druhý list apoštola Petra, psaný koncem roku 66 nebo počátkem 67. Proto se Juda rozhodl, že zakročí osobně, a vydal se na cestu. Byl však *umučen* ve fénickém městě Berytu nebo Aradu, někdy po roce 67. Byl ubit kyjem. Jeho tělo bylo později přeneseno do Říma, kde bylo uloženo do chrámu sv. Petra.

Apoštol a mučedník svatý Juda Tadeáš bývá lidmi považován za pomocníka a ochránce ve zvlášť beznadějných případech. V 19. století byly na jeho přímluvu zvláštním způsobem vyslyšeny prosby a od té doby mnoho věřících začalo vidět v apoštolovi zvláštního ochránce. Je patronem v těžké nouzi a v nebezpečných situacích. V tradičních zobrazeních má svatý Juda Tadeáš v ruce kyj nebo sekeru či halapartnu. Také je mu kladena do rukou deska s obrazem hlavy Krista, kterou podle legendy přinesl králi z Edessy. Někdy je v dlouhém rouchu a drží knihu nebo svitek. Na znázorněních se všemi apoštoly zaujímá Juda Tadeáš téměř ve všech případech skromné místo. Svátek sv. Judy Tadeáše je ve východní církvi slaven 19. června. Na západě v katolické církvi je jeho svátek slaven spolu se svátkem jeho spolumučedníka, apoštola svatého Šimona Horlivce, totiž 28. října.

Náš papež Benedikt XVI. ve své promluvě o sv. Judovi Tadeášovi uvedl: „Pouze Jan zaznamenal jeho dotaz učiněný Ježíši při Poslední večeři. Tadeáš říká Pánu: Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, a ne světu? Je to otázka o velké aktuálnosti, kterou klademe Pánu i my: proč se Zmrtvýchvstalý nezjevil v celé své slávě svým protivníkům, aby ukázal, že vítězem je Bůh? Proč se ukázal jen svým učedníkům? Ježíšova odpověď je tajemná a hluboká. Pán říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat moje slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“. (Jan 14,22–23). Tím chce říci, že Zmrtvýchvstalého je třeba vidět především srdcem, způsobem, aby Bůh mohl přebývat v nás. Pán se nezjevuje jako nějaká věc. On je Bůh a chce vstoupit do našeho života, a proto jeho zjevení zahrnuje a předpokládá otevřené srdce. Jen tak spatříme Zmrtvýchvstalého.“

Judovi Tadeášovi se připisuje autorství jednoho z novozákonních listů, kterým se říká „katolické“, neboť nejsou adresovány jedné vymezené místní církvi, ale mnohem širšímu výběru adresátů. Je totiž určen povoláním, milovaným od Boha a uchovávaným pro Ježíše Krista (v. 1). Hlavní zaměření listu je nesmlouvavě upozornit křesťany na všechny ty, kteří se odvolávají na Boží milost, aby tak omlouvali vlastní nevázanost a sváděli jiné bratry nepřijatelnými naukami a vyvolávali tak rozdělení uvnitř Církve pro svou blouznivost (v. 8). Tak definuje Juda tyto nauky a zvláštní ideje. Přirovnává je přímo k padlým andělům a silnými výrazy říká, že jednají jako Kain (v. 11). Navíc je označuje bez zábran jako mraky bez vody, sem tam honěné větry, stromy stojící na podzim bez plodů, dvakrát odumřelé, vykořeněné, divoké mořské vlny, které jako pěnu vyvrhují svou špinu, bludné hvězdy, pro které je navěky připravena nehlubší tma (verš. 12–13).

Papež Benedikt XVI. k tomuto listu apoštola sv. Judy Tadeáše poznamenává (Bollettino Vaticano 11. 10. 2006): „Dnes snad už nejsme zvyklí používat tak polemický jazyk, který nicméně říká důležitou věc. Uprostřed všech pokušení, která jsou zde, při všech proudech moderního života musíme zachovat identitu své víry. Jistě, cesta odpuštění a dialogu, kterou tak šťastně započal II. Vatikánský koncil, bezpečně pokračuje s pevnou vytrvalostí. Ale tato cesta dialogu, jakkoliv nutná, nesmí zapominat na povinnost promýšlet a uvědomovat si vždy rovněž s pevností vedoucí a legitimní linii *naší křesťanské identity*. Na druhé straně je třeba mít na mysli, že naše identita vyžaduje sílu, *jasnost a odvahu* tváří v tvář protivenstvím světa, ve kterém žijeme. Proto text epístoly pokračuje takto: Ale vy, milovaní, stavějte svůj život na své přesvaté víře, modlete se ve spojení s

i srdce každého, kdo se do nich pozorně začte. Stalo se to i židovce svaté Edith Steinové, která se potom stala také karmelitánkou.

Sv. Terezie žila ve zvláštní době. Charakterizovaly ji tři velké události: objevení „Nového světa“ - Ameriky r. 1492, osvobození Španělska od Maurů a vláda „katolických panovníků“ Ferdinanda a Izabely, Karla V. a Filipa II. Tito panovníci vítězně odrazili útoky protestantské holandské armády i Turků a rozšířili vliv své země v Evropě, Asii, Africe a „Novém světě“ - v Americe.

Sv. Terezií vždy velmi záleželo na tom, aby neřekla nebo nenapsala nic, co by mohlo druhým lidem škodit. Proto např. chtěla, aby si její rukopis prohlédl sv. Jan od Kříže, který byl v té době pokládán za nejpočetnějšího muže ve Španělsku přes duchovní záležitosti. Její rukopis dostal roku 1568, přečetl si jej a potom jí ho odevzdal s průvodním listem, ve kterém jej chválil a schvaluje. Přesto se tehdy našli její nepřítelnicí, kteří Terezií pomlouvali a udali inkvizici, která vše znovu prověřovala. Koncem dubna 1576 se přešetřování ukončilo a Terezie byla inkvizicí uznána za nevinou. Ale pro jistotu zůstávaly texty až do smrti Terezie uzamčeny v tajném archivu.

Svatá Terezie z Avily je první žena v dějinách Církve, kterou papež Pavel VI. v roce 1970 prohlásil „učitelkou Církve“. Nazval ji i „reformátorkou a zakladatelkou historické a eminentně řeholní společnosti, plodnou a geniální spisovatelkou, učitelkou duchovního života a neporovnatelně kontemplativní ženou, která byla současně i neúnavně činná.“

Svatá Terezie byla už i v minulosti uznávána jako matka a učitelka duchovních osob. Jako učitelka duchovního života vynikala jednoduchostí a současně podivuhodnou hloubkou. Měla mimořádnou schopnost vysvětlovat tajemství modlitby. Celé její učení se soustřeďuje na modlitbu. Tajemství modlitby poznala ne teoreticky, ale z vlastní své osobní zkušenosti. Zanechala světu jednoduché a přitom vznešené poselství, že „Pán prokazuje velké dobro duši, která je ochotná upřímně se věnovat modlitbě. Toto je, souhrnně řečeno, poselství sv. Terezie od Ježíše, učitelky církve - zakončil ve vyhlášení papež Pavel VI. - Poslouchajme jej a usilujme si jej osvojit.“

Svatá Terezie od Ježíše, nazývaná také sv. Terezie z Avily, je patronkou Španělska a španělských spisovatelů, také všech karmelitánských společenství. Bývá považována za metodickou pomocnicí v duchovní nouzi, pro uschopnění člověka se modlit a pro hlubší vnitřní život; pro upřímnější a věrnější zbožnost.

Sv. Juda Tadeáš, apoštol a mučedník, žil v 1. stol., svátek 28. října.

Narodil se okolo začátku nového letopočtu v Nazaretu. Jeho otec se jmenoval Chalfai (v překladu Alfeus, nebo Kleofáš), matka měla jméno Maria (Marie Kleofášova) a byla příbuznou Panny Marie. Rodina měla velmi početné potomstvo. Z evangelíí jsou známi čtyři synové: Jakub, Josef, Šimon a Juda. Měli také několik dcer, jejich jména se však nedochovala. Juda byl pravděpodobně miláčkem všech. Zatímco jej sv. Matouš a sv. Marek nazývají jednoduše „Tadeáš“ (u sv. Matouše s příjmením „Lebeus“) (Mt 10,3; Mk 3,18), tak sv. Lukáš ho označuje jménem „Juda Jakubův“ (Lk 6,16; Sk 1,13). Přízvisko Tadeáš je nejistého původu a bývá považováno buď za odvozeninu aramejského „tadda“, či Taddai, což znamená „hrud“, nebo srdce a překládalo by se asi jako „velkodušný“, anebo za zkratku řeckého jména „Theodor, Theodotus“.

Svatý Juda Tadeáš byl jedním ze dvanácti apoštolů Ježíše Krista. V seznamech apoštolů je uváděn pokaždé (srov. Mt 10,4; Mk 3,18; Lk 6,15; Sk 1,13). Zprávy, které o něm máme, nejsou početné, s výjimkou listu (Judova), který je mu připisován, a který je součástí novozákonního kánonu. Sv. Judu Tadeáše pojí tedy s Pánem Ježíšem, Pannou Marií a sv. Josefem pokrevní příbuzenství, ale také a především - jako něco mnohem cennějšího - duchovní příbuzenství.

Než se stal apoštolem, kterého si **vyvolil sám Pán Ježíš Kristus**, věnoval se Juda rolnictví. A podle podání žil se svou manželkou, která se rovněž jmenovala Marie, ve velmi šťastném manželství. Apoštol sv. Juda Tadeáš poté, co byl o letnicích vyzbrojen shůry Duchem Svatým, 13 roků hlásal neohroženě evangelium, jako jeden z prvních apoštolů odešel šířit křesťanskou víru. Nejprve kázal v Judsku a Samaří, ale když v roce 42 skonal mučednickou smrtí sv. Jakub Starší, a sv. Petr pak jen zázrakem unikl Herodovu

31.10.	neděle	7.45 hod., 10.45 hod. - mše sv. u sv. Mořice, 18.00 hod. - u sv. Jana
11.10. – 14.10. (pondělí – čtvrtek) – 17.30 hod. – růženec venku u sochy P. Marie na AG		18.00 hod. – mše sv. v kapli AG ❖ V tyto dny NEBUDOU mše sv. u sv. Mořice.

List z kalendáře – Hradisko

❖ 30.9. *čtvrtek - dopoledne* – návštěva nemocných

Pozvánka

Srdečně Vás zveme na **biblickou hodinu**, která bude **ve středu 6.10.2010 v 16.30 hod.** v učebně u sv. Mořice.

❖ **Téma:** Gal. 2,1-2, 7-14 Hlásání evangelia Židům i pohanům. Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. ❖ Žalm č. 117. Chvála milosrdného Boha ve všech národech. ❖ Luk. 11,1 – 4. Modlitba Otče náš. O správné modlitbě.

Srdečně Vás zveme na **biblickou hodinu**, která bude v Psychiatrické léčebně v **pondělí 11.10.2010 v 15.00 hod.** v kostele sv. Cyrila a Metoděje.

❖ **Téma:** Gal. kap. 4, verš 22-24, 26-27. 31 – kap. 5, verš 1 ❖ Pojednání o pravé svobodě dané Kristem. ❖ Žalm 113 Zpěv Bohu slávy a slitování. ❖ Čtení evang. sv. Lukáše, kap. 11, verš 29-32 ❖ Jonášovo znamení. ❖ *MUDr. Pořízek Bohuslav*

Humanitární sbírka

29., 30. září a 1. října 2010

Milíčův sbor ČČSH

14.00 – 17.00 hod. (*pro pěší dárce*)

Nádraží ČD Kroměříž

8.00 – 18.00 hod. (*přímo do vagonu*)

Děkujeme i za Vaše dary na přepravu.

Milosrdné sestry sv. Vincence de Paul

si v tomto roce připomínají 350. výročí smrti sv. Vincence a sv. Luisy a 165. výročí od požehnání jejich kláštera a nemocnice v Kroměříži.

Děkovná mše svatá bude slavena **27. září 2010 v 9.30 hod.** v kapli na Malém Valu a po ní bude krátká prezentace o životě a díle svatých zakladatelů, kterou představí P. Stanislav Bindas, CM.

Všichni jste srdečně zváni.

Sr. Pavla Martínková

Milosrdné sestry svatého Kříže

Stalo se před šedesáti lety

60. výročí vystěhování kláštera sester svatého Kříže z Kroměříže

Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže byla založena v roce 1856 v Ingenbohlu ve Švýcarsku. Během let se rozšířila do čtyř světadílů. Kongregace se dělí na provincie podle jednotlivých zemí. Na Moravě začaly sestry svou činnost při vyučování a výchově mládeže, při ošetřování nemocných a v péči o chudé a sirotky v roce 1872 v Malenovicích. Ústředí provincie bylo v Napajedlích, od roku 1882 v Choryni u Valašského Meziříčí. Tento klášter už nestačil pro rostoucí počet starších a nemocných sester a pro výchovu řeholního dorostu. Za velkých obětí sester byl vybudován v Koperníkově ulici nový klášter jako ústředí moravské provincie. Posvětil jej pan arcibiskup Dr. Leopold Prečan 14. září 1932.

Během druhé světové války byla velká část domu zabrána pro německou mládež a pro lazaret. Když válka skončila, mohly jsme zase svobodně vydechnout. Naše radost netrvala dlouho. V únoru 1948 strhla komunistická strana vedení na sebe. Dopadal jeden ničivý úder za druhým. V roce 1948/1949 byly znovu zavřeny klášterní školy. Jako nezadržitelná, smrtelná lavina se na nás řítilo utrpení všeho druhu. Pořádaly se veřejné procesy proti biskupům, řádovým představeným a věřícím laikům. Řeholníci byli vyhnáni ze svých klášterů. Celostátní zásah proti řeholnicím se uskutečnil v září 1950. V tom roce měla moravská provincie 651 sester, 14 novic a 48 kandidátek.

V červnu roku 1950 byla první z našich sester odvezena do přeplněné pankrácké věznice. Byla to sestra Cyrila Ječmenová, učitelka náboženství v Kroměříži. V dalších letech bylo vězněno ještě devět sester sv. Kříže z Moravy.

Dne 13. září 1950 se musely do centralizačního kláštera v Bohosudově u Teolic v Čechách vystěhovat sestry svatého Kříže z deseti větších i menších domů, např. z Napajedel, z Holešova, z Bystřice pod Hostýnem, z Valašského Meziříčí. Další 14 společenství přišlo na řadu 28. září 1950 (Vizovice, Malenovice, Kvasice, Lukov a jiná). Provinční dům v Kroměříži byl vystěhován 29. září 1950. My novicky jsme prosily, abychom směly sdílet osud sester. Nedbaly jsme na přemlouvání příbuzných, kteří se obávali, že budeme odvezeny na Sibiř. Během dvou dnů a tři noci muselo být všechno sbaleno a připraveno na stěhování. V domě se pohybovalo plno cizích lidí, kteří nás sledovali na každém kroku. Když po poslední mši svaté před odjezdem odnášel nás spirituál Msgr. Josef Hanák Nejsvětější Svátost ze svatostánku, hlasitě plakal. Pro nás to byla těžká chvíle loučení. Dvěma autobusy jsme odjízděly daleko od míst, které nám byly drahé. V Bohosudově bylo soustředěno celkem 229 sester sv. Kříže, 14 novicek a 23 kandidátek, celkový počet 266.

Pracovaly jsme v různých továrnách v místě i v okolí, v kaolínce, ve Frutě, ve šroubárně, v textilních závodech, v domácí výrobě a také na polích. Žily jsme pod dozorem zmocněnkyní, neboli „referentek“, a pod kontrolou církevních tajemníků. Byl vydán zákaz návštěv, zákaz telefonování, vycházek, cestování, zavedena přísná cenzura odesílané a došlé pošty. O přesunu sester rozhodovala státní správa. Protesty a námitky představených nebyly brány v úvahu. Během roku bylo velké bohosudovské společenství rozděleno do sedmnácti míst, protože o bohosudovský klášter mělo zájem vojsko. Bolestné bylo loučení se 78 sestrami nemocnými a staršími, které byly určeny do slezské Vidnavy, vzdálené od Bohosudova 400 km. Už za tři měsíce, 22. srpna 1951, se tyto sestry musely opět stěhovat, a to do Bílé Vody u Javorníka. Ubytovací podmínky byly na obou místech naprosto nevyhovující.

Další sestry byly určeny do centralizačního kláštera v Broumově a do různých továren v českém pohraničí (Elite a Velveta Varnsdorf, Benešov nad Ploučnicí, Krásná Lípa, přádelna Inu Texlen Trutnov atd). Při rozdělování sester na různá pracoviště jsme byly počítány jako „kusy.“ Pro svou věrnost církvi jsme musely snášet mnohá příkoří. „Já vám to papeženství z hlavy vytluču,“ tvrdila jedna z dohlížitelek. Byl vydán zákaz návštěv, zákaz telefonování, vycházek, cestování, zavedena cenzura odesílané a došlé pošty. Odloučené od představených, vyčerpané po náročných směnách, vystavené šikanování, lákání a přemlouvání, abychom vystoupily z řádu, semkly jsme se v neochvějně důvěře v Boha a v odhodlání vytrvat za všech okolností. „My, ovce bez pastýřů, my, vlašovičky bez domova“ (z básně S. Ireny Kočišové) jsme vše obětovaly za církev svatou a za náš národ.

Sestry představené byly v letech 1952-1955 internovány v Hejnicích u Frýdlantu v Čechách. Všechny styk se sestrami byl znemožněn, odposlouchávací zařízení bylo i ve zpovědnici. Dvě sestry prožily šestnáct měsíců „v neznámu“. Vedly domácnost brněnskému biskupu Škoupému a rožňavskému biskupu Pobožnému, kteří byli internováni v Roželově.

V rámci plánované likvidace řeholnic bylo v letech 1954 - 1960 přeřazeno 290 sester sv. Kříže z osmi nemocnic do 25 ústavů sociální péče. Zdraví sester bylo narušeno stálým přemísťováním z místa na místo a změnami pracovišť. I v charitních domovech jsme žily pod dozorem státu a naše svoboda byla různými státními předpisy velmi omezena.

Ve všech temnotách a zkouškách jsme chránily plamínek naděje, že se jednou vrátíme do svého kláštera v Kroměříži a budeme žít své povolání ve svobodě a vděčnosti za záchranu. Každá z nás může z vlastní zkušenosti víry říci s naším zakladatelem P. Theodosiem Florentinim: „Boží dobrota mne nikdy nezklamala.“

V roce 1993, čtyřicet tři let po nedobrovolném vystěhování, jsme se směly vrátit tam, kde jsme nastoupily na cestu následování Krista. S námi přišly i ty, které se pro řeholní povolání rozhodly v době pronásledování a brzy po změně režimu. Mnohé z nás se návratu nedožily. Očekávají své vzkříšení na různých hřbitovech naší vlasti a přimlouvají se za nás, abychom i v této době byly bdělé pro potřeby doby a pro náš úkol v církvi a ve světě a po tomto putování šťastně došly k věčnému cíli. *Sestra Pavla Křivánková*

skutečně mučednické obraně misijní stanice. Ve své prvotní dětské zbožnosti však Terezie v době svého dospívání a mládí nezůstala vytrvalá a sama s upřímnou lítostí vzpomíná na své hříchy a těžkosti v duchovním životě před svým pozdějším definitivním vstupem do kláštera.

Otec ji ve věku šestnáct let poslal do kláštera k sestrám augustiniánkám v Ávile. Tehdy v době 16. století Španělsko a jiné země v Evropě a jinde neměly žádný veřejný výchovný a vzdělávací systém. Terezie se učila doma číst a psát. V klášteře se zdokonalila ve vaření, vyšívání a dalších domácích pracích. Tam dostala i hlubší základy duchovního života. Mezi sestřičkami byla horlivá řeholnice Maria Briceño, která ráda vyprávěla začátkům o modlitbě, protože se i sama mnoho modlívala. Tato moudrá řeholní sestra mívala s Terezíí časté rozhovory o duchovních věcech i o odměně, kterou Bůh připravuje těm, kteří pro něj všechno opustí. Ve společnosti této dobré řeholnice začaly se v Terezii napravovat špatné návyky, do kterých upadla ve špatných společnostech. Původně ohromný odpor, který cítila k životu v klášteře, se pomalu oslaboval. V klášteře prožila půl druhého roku. Velmi se tam polepšila. Snažila se poznat stav, ve kterém by mohla nejlépe sloužit Bohu. Na Terezii hluboce zapůsobila zejména četba listů sv. Jeronýma. Sama Terezie vzpomínala: „Načerpala jsem z nich takovou odvahu, že jsem se rozhodla promluvit s otcem o touze vstoupit do kláštera. Můj otec mě však tak velmi miloval, že jsem od něj na to nemohla dostat dovolení ani prostřednictvím jiných osob, které se za mě přimlouvaly. Mohli u něj dosáhnout jen toho, že až po jeho smrti budu moci dělat, co chci“ (Živ. III. 7).

Potom 2. listopadu roku 1535, ve svých 20 letech, Terezie skutečně tajně odchází z domova a vstupuje do karmelitánského kláštera „Vtělení“ v Ávile. Řeholní život v tomto klášteře byl dost přísný. Byla velmi zbožná, zakoušela duchovní vytržení. Její otec se nakonec smířil s rozhodnutím Terezie. Dal jí bohaté věno a postaral se i o to, aby jeho milovaná dcera měla v klášteře soukromý pokoj. Terezie přijala řeholní roucho dne 2. listopadu 1536 a o rok později, 3. listopadu 1537, složila první řeholní sliby. Navzdory se zasvětila službě Pánu Bohu a Panně Marii Karmelské. Během svého noviciátu měla a léčila značné zdravotní obtíže, které však později napomohly k jejímu objevení, rozvíjení a hlubokému prožívání rozjímavé modlitby. Později si uvědomila, že „modlitba je cvičení, úkon lásky.“ Člověk může milovat Boha i v nemoci a uprostřed jiných životních těžkostí, když je umí ochotně přijmout a svou vůli sjednotí se svatou vůlí Boha. Ale toto poznání stálo Terezii mnoho duševních bojů. Největší užitek měla z četby Vyznání sv. Augustina, především z popisu jeho obrácení. Augustinovo dílo si pročítala s velkým dojetím a velmi pozorně.

Duchovně byla Terezie velmi ovlivněna knihou „Abecedario espiritual“, která po vzoru středověkých mystických spisů vybízela k vnitřní modlitbě a rozjímání. Terezie mívala různá vidění, která byla teology uznána za pravá. Terezie byla veselá a přátelská a ráda vyprávěla, uměla poradit mnoha lidem, kteří ji vyhledávali se svými starostmi. Měla mimořádný talent na psaní, stala se autorkou duchovní literatury a reformátorkou karmelitánského řádu. Psala o svém životě a vztahu k Bohu, o zakládání klášterů (Kniha o zakládání). R. 1562 založila totiž sv. Terezie od Ježíše v Ávile první klášter reformovaných („bosých“) karmelitek. Byl to první krok v reformě karmelitánského řádu, kterou započala. Později byla tato reforma rozšířena i na mužské kláštery Karmelu. Bosých sester karmelitek je dnes ve světě kolem 13 000 v asi 900 klášterech. Sv. Terezie založila 18 klášterů bosých karmelitek, kde byl přísnější řád.

Napsala minimálně 400 dopisů, soubor rad pro mladé sestry karmelitánky. Tereziny spisy patří k nejvýznamnějším a nejvýraznějším dílům křesťanské mystiky. Terezie je sepsala především z pedagogického důvodu, aby naučila své řádové spolusestry praxi vnitřní modlitby a života v řeholní dokonalosti. Významné jsou její spisy Život (La vida, před 1567), což je její vlastní životopis. Dále spis Cesta k dokonalosti (Camino de perfección, před 1567), což je výklad o modlitbě, zvláště o Otčenáši. Spis Hrad v nitru (El castillo interior, před 1577), ve kterém přirovnává Terezie duši člověka ke hradu se sedmi komnatami, kterými je potřeba projít, má-li člověk nalézt Boha i sebe. Dále kniha úvah Nad velepisní. Tyto všechny knihy jsou psány tak zajímavě a čtivě a přitom zasahují duši

představovala a ona realita, o které se nechci rozepisovat, mě začínala tak trochu ubíjet. V té době jsem začala uvažovat o změně místa. „Pane, co mám dělat? Mám zde zůstat nebo jít pryč? Ale kam?“ Tyto a podobné otázky se mi začínaly honit hlavou. Jediné co jsem chtěla, bylo jít pryč, uletět někam daleko. A víte co? Pán vyslyšel mé volání. Dal mi vzpomenout si na to, co jsem chtěla před rokem. Ano, Volontariát, to bude ono! A začala jsem se za to modlit. „Ne má, ale Tvá vůle se Pane staň. Jak Ty chceš.“ Ozvala jsem se opět na Sekci a popravdě řečeno, nevypadalo to nadějně, ale já nepřestávala doufat. Třeba se někdo najde. Už se blížil konec května a má důvěra pozbývala intenzity... Pak ovšem přišlo to, v co jsem již skoro nevěřila. Ozvali se mi ze Sekce pro mládež, že mají druhého zájemce, který „jde do toho“. A nastal velký šrumec. Podání výpovědi, loučení s klienty, spolupracovníky a také ono mnou nesnášené balení.

Na přelomu cervence a srpna jsem spolu se svým novým kolegou Tondou absolvovala intenzivní přípravu na DCZM Vesmír, která byla pro mne nezapomenutelným zážitkem. Následovalo pár dní doma a začalo Celostátní setkání animátorů, na jehož konci jsme byli slavnostně vysláni do služby a „předání“ J našemu novému panu faráři P. Vladimíru Mrázkovi, který působí ve farnosti Nová Hradečná.

Dnes už to jsou skoro dva týdny, co se nacházím v nové farnosti a musím uznat, že stále poznávám dobrotu Pastýře, jenž si vodí své ovce po svěžích pastvinách.

Jana Vránová

Svatí na říjen

Sv. Terezie z Avily (od Ježíše), učitelka církve a také učitelka modlitby, reformátorka karmelitánského řádu a zakladatelka řádu „bosých“ karmelitek, (28. 3. 1515 – 4. 10. 1582), svátek 15. října

Svatá Terezie od Ježíše, též zvaná Terezie z Avily, křestním jménem Teresa de Cepeda y Ahumada, se narodila dne 28. března 1515 ve španělském městě Ávila, v obchodnické rodině. Byla dcerou rodičů obránců ze židovství, rytíře Alonso Sáncheze de Cepeda a Beatriz d'Ávila y Ahumada. Zemřela dne 4. 10. 1582 v Ávile, je pohřbena v Alba de Tormes. Město Ávila leží asi 107 km severozápadně od Madridu, v bezprostřední blízkosti pohoří Sierra de Gredos. Z Madridu jezdí do Avily vlak z nádraží Atocha a autobus z Paseo de la Florida 11. Nejkrásnější pohled na město Ávila je z nedalekého vyhlídkového bodu „Cuatro postes“ za mostem Puente Viejo. Na seznam světového dědictví UNESCO byla Ávila zapsána v roce 1985.

Když dědeček Terezie přišel do Avily, jeden z jeho synů, Alonso, měl kolem čtrnácti let. Celé jméno toho syna bylo Don Alonso Sanchez de Cepeda. V roce 1505 se Alonso oženil. Jeho manželkou se stala Dona Katerina del Paso y Henao. O dva roky později (1507) zemřela, manželovi zanechala tři děti, dva chlapce a děvčátko. V roce 1509 se Alonso podruhé oženil. Jeho druhou ženou se stala Doña Beatriz de Ahumada. Dvacátého osmého března 1515 porodila dcerku a budoucí světici, která dostala jméno Teresa de Ahumada. Z tohoto druhého manželství vzešlo devět dětí: Ferdinand, Rodrigo, Terezie, Vavřínc, Antonín, Petr, Jeroným, Augustin a Jana. Doña Beatriz zemřela v mladém věku třiceti tří let. V rodině bylo, spolu s dětmi z prvního manželství, dvanáct dětí. Terezie vzpomínala na rodiče a rodinu s velkou úctou a láskou.

Terezii již od dětství fascinovaly životy svatých. Byla od dětství temperamentní a přátelská, „uměla dělat lidem radost a rozesmát je“, a to jí zůstalo po celý život. Toužila po stejných věcech jako všechny dívky, i když milovala misionářské a rytířské příběhy. Už velmi brzy v dětství se u ní začal projevovat mimořádně odvážný duch. Sotva měla sedm let, když se svým starším bratrem Rodrigem se „utečenecky“ vydala na cestu do země „nevěřících“, aby se stala mučednicí. Sama o tom ve svém životopise vzpomínala: „Rozhodli jsme se jít do země Maurů, kde bychom žebrali pro Boží lásku v naději, že nám setnou hlavu. Takovou velkou odvahu vléval Pán do našich křehkých duší, kdyby se bývala k tomu naskytlá příležitost. Největší překážkou však byli rodiče“ (Živ. I. 4). Už byli asi dva kilometry od města, když potkali strýce Františka Alvareza de Cepeda, který se jich ptal, kam jdou. Řekli mu pravdu. Přivedl je nazpět k matce, která se velmi strachovala, že se ztratili. Ten její bratr Rodrigo později padl v Latinské Americe při

Slovo arcibiskupa

Draží bratři,

rád bych poděkoval všem, kteří se podíleli na Noci kostelů, která se konala už před pár měsíci, ale stále je slyšet dobrou ozvěnu této pastorační akce. Vyřídíte, prosím, mé poděkování všem, kteří se aktivně zapojili. Akce se bude opakovat v příštím roce, v pátek 27. května 2011. Doufám, že se přidají i další farnosti. Vzhledem k tomu, že budeme prožívat Rok křtu, považuji za vhodné i při této akci věnovat křtu pozornost, ať už při výkladu o ukazované křtitelnici a vzbuzením zájmu o získání potvrzení o vlastním křtu, nebo třeba i nabídkou křestní upomínky, pokud jde o křest v místě.

arcibiskup Jan

Národní pouť do Říma

V týdnu od 8. do 12. listopadu 2010 se za účasti všech biskupů uskuteční národní pouť do Říma na poděkování Sv. otci za jeho návštěvu u nás. Společný program bude v úterý, středu a čtvrtek. Další informace obdrží farnosti e-mailem.

Pozvání do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha

Z dopisu Mons. Dominika Duky OP, arcibiskupa pražského, primase českého: „Rád bych se Tvým prostřednictvím obrátil na kněze Tvé arcidiecéze s prosbou, aby si duchovní správce Vašich farností připomněli skutečnost, že katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze je kromě toho, že je kostelem pražského arcibiskupa, také poutním místem.

Veden upřímnou touhou, aby se v ní více rozproutil duchovní život celého našeho národa, srdečně zvu farní společenství Tvé arcidiecéze ke konání poutí do naší katedrály. Duchovní rozměr katedrály jednoznačně přesahuje hranice naší arcidiecéze, ovšem z převážné většiny jsou doposud jejími návštěvníky cizinci.“

Budu vděčen, když budeme moci také tímto způsobem společně pečovat o duchovní rozvoj života v tomto chrámu, tak drahém našemu národu...“ *arcibiskup Jan*

Oslavy výročí sv. Anežky Přemyslovny

Na začátku školního roku 2010/11 bude vyhlášena MŠMT výtvarná soutěž pro všechny školy na téma Přemyslovna svatá Anežka Česká a její doba. K této soutěži bude na každou školu ministerstvem zaslán jeden výtisk brožurky Příběh a odkaz sv. Anežky Přemyslovny od Petra Pithy.

Doporučujeme, aby kněží a katecheti i další věřící učitelé tuto soutěž ve školách podpořili, protože je to dobrá příležitost, jak oslovit nejširší společnost a připomenout cenné hodnoty křesťanství.

Draží přátelé,

srdečné pozdravy z CHAITANY-SMSSS.

Jsem potěšen, že Vám mohu zprostředkovat pozdravy v tomto čase a roce a vyjádřit mé uznání za všechnu Vaši dobrou vůli prokazovanou naší organizací a práci s chudými dětmi a jejich rodinami během posledních několika let. Vaše láska a pomoc posílily nás v boji s chudobou v celé naší diecézi a v sloužení chudým.

Nyní mám pro Vás vážné zprávy, týkající se Vašeho sponzorovaného dítěte Solomona. V předcházejícím dopisu Vás informoval, že navštěvuje 9. třídu základní školy a v březnu ho čekají finální zkoušky. Když se v dubnu nezúčastnil letního kempu, navštívil náš pracovník jeho domov, aby zjistil příčinu. Od sousedky se dozvěděl, že celá Solomonova rodina opustila dům a přestěhovala se na vzdálené místo hned, jak začaly letní prázdniny. Oba Solomonovi rodiče byli zoufalí, že zde nemohou uživit rodinu, protože otec nenašel odpovídající práci k zajištění základních rodinných potřeb. Doufal, že najde lepší šance na novém místě. Bohužel nezanechal žádné informace o místě, kam se přestěhovali. Nemáme možnost, jak je najít, je to daleko, stejně jako nejsme schopni zjistit, zda Solomon

pokračuje ve studiích. Protože se rodina odstěhovala, a nedala vědět, nemohli jsme ani pro Vás získat dopis od Solomona. Omlouvám se, že jsme neodpověděli na Váš dopis z prosince.

Jelikož šance, že se Solomon vrátí a bude zde pokračovat ve studiu, je malá, žádáme Vás, abyste si vybrali jiné zdejší dítě, zapojené do programu, a dál nás podporovali.

Chápu, že tento nepředvídaný vývoj ohledně Solomona Vás velmi zklamal, protože jste do něj skládali mnohé naděje a přáli si, aby toto dítě mělo před sebou lepší budoucnost. Jsem si jist, že nové dítě, které budete chtít podporovat, určitě Vaše očekávání naplní a budete s ním spokojeni.

Přejeme Vám hodně štěstí ve všedních dnech a mnoho potřebného odpočinku, s pozdravem zůstává upřímně Váš

Fr. Veeresh V. Moras

Ukončení sponzorského programu

1. Jméno dítěte: Solomon; číslo: 5737
2. Datum narození: 13. 03. 1996
3. Zdraví: dobré; problémy: žádné.
4. Datum registrace: 07. 03. 2002.
5. Důvody pro ukončení projektu Adopce na dálku: Solomon se učil v 9. třídě základní školy a v březnu skládal zkoušky. Neúčastnil se letního kempu, proto ho později navštívili naši pracovníci, kteří zjistili, že se celá Solomonova rodina odstěhovala na nové místo, daleko odtud, chce tam hledat lepší životní podmínky, která je mimo oblast našeho působení. Není možné je kontaktovat a zjistit, zda Solomon v současné době navštěvuje školu.
6. Co bude dítě dělat? Rodina se

odstěhovala do oblasti, která je mimo naše působení.

7. Co dítěti dal projekt Adopce na dálku? Dokud zde Solomon byl, dostával všechnu pomoc, kterou potřeboval k tomu, aby mohl řádně docházet do školy, včetně motivace k tomu, aby se dobře učil a měl pevný životní cíl. Účastnil se mnoha kempů a setkání pro děti, těšil se kamarádství s druhými a z pochození užitečných věcí, kterým zde vyučujeme. I jeho matka se účastnila setkání vedených samopomocnými skupinami a učila se věcem jako je spojení, záměrům na vytváření příjmů, ženská rovnoprávnost, zdraví, vzdělávání, atd.

KLUB UNESCO KROMĚŘÍŽ

Informace k vydání publikace

„750 let kostela sv. Mořice a zakladatelská činnost Bruna ze Schauenburgu v Kroměříži“ /historie, architektura, hudba, výtvarné umění, osobnosti/

V roce 2010 si připomínáme 750 let založení kostela sv. Mořice a kolegiátní kapituly při kostele. Kapitula v čele s proboštem se měla stát nábožensko - duchovním centrem oblasti. Prvního probošta Arnolda (1263) jmenoval biskup Bruno, jehož olomoucké biskupství bylo z největších diecézí ve střední Evropě. On sám byl v době vlády Přemysla Otakara II. rádcem a předním diplomatem českého krále. Kroměříž za něj získávala městské výsady, jako město - oppidum - a biskup byl jeho předním budovatelem a přispěl k jeho rozvoji. Publikaci připravil Klub UNESCO občanské sdružení. Klub UNESCO Kroměříž, společenství místních patriotů, který se již 20 let snaží v místních podmínkách realizovat myšlenky a cíle světové organizace pro vzdělání, vědu a kulturu UNESCO, nemohl zůstat stranou při tak významné události pro naše město, jako je 750 let od založení kolegiátního chrámu sv. Mořice. Jeho založení v roce 1260 bylo významné nejen pro rozvoj náboženského života, ale i pro rozvoj města.

Pro připomenutí této významné události byla uskutečněna řada přednášek významných odborníků, zejména z oblasti historie i kulturních akcí /výstavy, koncerty/. Z přednesených textů, souvisejících a doplňujících materiálů včetně fotodokumentace jsme připravili publikaci pro laickou i odbornou veřejnost jako významný dokumentační a studijní materiál pro současnost i budoucnost.

Publikaci najdete i na našem webu www.unesco-kromeriz.cz. Bude sloužit jako dárkový, studijní i osvětový materiál pro laickou i odbornou veřejnost. Redakční práci byl pověřen Mgr. P. Pálka z Muzea Kroměřížska.

Autoři a názvy textů:

Mgr. Petr Pálka: Z dějin kostela sv. Mořice, Působnost biskupů a arcibiskupů v Kroměříži
Ing. František Valdštýn plk.v.v.,: Život a doba sv. Mořice, Biskup Bruno ze Schauenburgu – prelát a politik

Prof. PhDr. Miloslav Pojsl, Cyrilometodějská teologická fakulta UP v Olomouci: Moravské biskupství v Olomouci jako pokračovatel Velkomoravské církevní správy

P. Alois Peroutka: Historie kapituly od založení do doby biskupa Leopolda Bedřicha Egkha (1760)

Mgr. Jan Štětina, Národní památkový ústav, pracoviště v Kroměříži: Architektura kostela ve středověku a renesanci

Mgr. Martina Klopanová, Arcidiecézní muzeum Kroměříž: Barokní stopy v kostele sv. Mořice

Mgr. Ondřej Zatloukal, Arcidiecézní muzeum Kroměříž a prof. PhDr. Pavel Zatloukal, CSc., Muzeum umění Olomouc: Regotizace kostela v 19. století

PhDr. Helena Zápalková, Ph.D., Muzeum umění Olomouc: Restaurování v kostele sv. Mořice

Mgr. Jitka Kocůrková, Arcidiecézní muzeum Kroměříž: Hudba v kostele sv. Mořice

Mgr. Helena Chybová, Muzeum Kroměřížska: Archeologické výzkumy v kostele sv. Mořice a přilehlém okolí

Bc. Cyril Měsíc, Arcidiecézní muzeum Kroměříž: Farní knihovna u sv. Mořice

PhDr. Leoš Mlčák, Arcidiecézní muzeum Kroměříž: Svatomořické zvony

Publikace byla doplněna o související materiály a obrazovou dokumentaci.

Je k dostání za 129 Kč v Muzeu Kroměřížska, ve farním knihkupectví u sv. Mořice, v Informačním centru na Velkém náměstí, v kanceláři Klubu UNESCO na Riegrově náměstí 149 /9 - 12.00 mimo pátek/

MUDr. Eva Nováková, předsedkyně Klubu UNESCO Kroměříž

Hledala jsem správnou cestu a Tys poslal Volontariát...

Bylo to už dávno, kdy jsem měla možnost v televizi shlédnout jeden nejmenovaný dokument, který pojednával o dobrovolné službě v církvi. Velmi mne to zaujalo a říkala jsem si, že je to hezké, když mladý člověk dokáže jen tak, nabídnout rok života ve prospěch něčemu dobrému. A někde v nitru jsem cítila, že by to mohlo být něco pro mě. Jelikož jsem v té době ale ještě nedosahovala potřebného věku, ona možnost služby se vytratila z paměti. Ovšem, jak jsem později pochopila, zůstala ukryta někde hluboko v srdci.

Čas plynul a já se pomalu dostala do středoškolských let, kdy si mladý člověk začíná tříbit myšlenky o životě a ať chce nebo nechce, musí se rozhodnout, zdali po škole půjde ještě studovat, či se vydá napospas pracujícímu světu. Samozřejmě, studium by byla asi správná volba, kterou by ode mne očekávali, minimálně příbuzní. Ale co já? Chtěla jsem opravdu na vysokou školu? V předmaturitním blázinci odpověď zněla jednoznačně. Ne. A tu najednou mi přišel na mysl Volontariát. Kde se vzal, jak jsem si na něj vzpomněla, zůstane asi nadobro mému rozumu skryté. Ale důležité je, že to přišlo skoro ve správnou chvíli. Pak už zbývalo jen oslovit pověřené osoby ze Sekce pro mládež ČBK a bylo.

Teď by se mohlo zdát, že příběh nabere rychlý spád a jak mnozí již tušíte, skončím někde v potřebné farnosti. Nikoliv! Pán tomu tak nechtěl, alespoň ne pro rok 2009 – 2010. Proto jsem nastoupila na CMTF do Olomouce a myslela si, že poznám vysokoškolský život. Budu chodit na studentské mše sv., do spolča a jezdit domů jen na návštěvy. Mohlo by se zdát, že je to celkem dobrá představa, že? Avšak i tato představa ztroskotala a já najednou skočila do světa pracujících. Do světa – občas kruté reality. Reality hlavního města Prahy. Pracovala jsem v zařízení, kde se setkává životní moudrost opředěná mnohdy nepříznivým osudem. Kde se pozemský svět setkává se smrtí. Tam, jenž je vidět ve tváři strach, úzkost, ale také naděje, radost a pokoj. Náročná to práce, avšak velmi obohacující a radostná. Vykonávala jsem své zaměstnanecké povinnosti jak jen to šlo. Nevím proč, ale zhruba po půl roce se mi otevřely oči a já viděla, že není vše až tak růžové, jak jsem si